

“ลูกไม่รักดี!”

มธุรสองลูกสาวตั้งแต่เดือนกันยายนจนเดือนสิงหาคมก็ยังไม่ยอมหาย เพราะมะลูลีไม่ยอมเข้าประกวดนางงามยอดพญไทยปีนี้ ตรงหน้าของพวกเขาที่มีโทรทัศน์เครื่องใหญ่ที่กำลังถ่ายทอดสดการประกวด เสียงดนตรีจากโทรทัศน์ดังเคล้าเสียงกึกกึ่งกันของสองแม่ลูกด้วยเรื่องเดิมๆ ตั้งแต่หญิงสาวอายุสิบหกจนตอนนี้อายุสิบเก้าแล้ว

“โธ่แม่! ลูกแม่สวยไม่พอเป็นนางงามระดับประเทศหรอก อย่าเพิ่งไปประกวดนางงามอะไรกับเขาเลย เดี่ยวจะกลายเป็นนางงามจักรวาลไปเสียก่อน”

คุณมธุรสฟังแล้วค้อนควัก น้ำเสียงที่เอื้อนเอ่ยเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“พูดอะไรของแกลิลลี่”

“กระแต แม่! กระแต ลูกแม่ชื่อเล่นว่ากระแต” ข้าวโอดเต็มปากมะลูลี แต่หญิงสาวก็ยังพูดเสียง

“ใช้ลิลลี่นี่แหละ เพราะกว่ากระแตตั้งเยอะ เวลารุ่งเวลาที่ประกวดก็

บอกเขาว่าชื่อเล่นลิลลี่”

“ลูกแม่คนไทยนะ ไม่ใช่ฝรั่ง”

“คนไทยให้ชื่อเล่นลิลลี่เยอะแยะไป” มธุรสเถียงลูก

“แม่...”

มะลูลีซึ่งโดนยึดเยียดให้เป็นนางสงกรานต์ นางนพมาศมาสามปี
แถมปีนี้จะให้ไปประกวดนางงามระดับประเทศอีกคำ้นหัวชนฝา แล้วก็คำ้น
สำเร็จเสียด้วย

“ไม่ไหวละมั้ง กระแตขอบาย ประกวดงานใหญ่ๆ แบบนี้ไม่เอา
หรอก”

เธอหมายถึงปีหน้า เพราะปีนี้หลุดพ้นมาแล้ว

มธุรสขยับตัวเข้าไปใกล้ลูกสาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟาตัวเดียว
ส่วนเธอนั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวที่นั่งได้สามคน จากนั้นก็ยื่นมือออกไปจับแขน
ของลูกสาวเพื่อให้หันมามองหน้า

“เมื่อไรละ”

คนโดนคาดคั้นยักษ์ใหญ่! เมื่อสี่สิบห้าปีที่แล้วมารดาเธอเคยผ่านเข้า
รอบห้าสิบคน แต่ก็ตกรอบต่อไปอย่างน่าเศร้าใจ อดีตนางนพมาศประจำจังหวัด
ที่ใครๆ ว่าสวยงามน่าจะได้รับตำแหน่งนางงามยอดเยี่ยมไทยในปีนั้นจึงพยายาม
ดันลูกสาวเข้าสู่เวทีการประกวดสุดฤทธิ์

“ไม่! หนูไม่อยากเป็นนางงามอะไรอีกแล้ว”

“แกได้ความสวจากแม่ไปหมดนะลิลลี่”

มะลูลีหัวเราะคิก รู้ดีว่ามารดากำลังมาไม่ไหน ชั้นแรกคือว่ากล่าว
จากนั้นก็เอ่ยชม และลงท้ายด้วยการตดพ้อพร้อมน้ำตาราวกับเป็นนักแสดงใน
ทีวี

“ไม่สวเหมือนแม่แล้วจะให้หนูสวเหมือนใคร เหมือนเมียน้อยของ
พ่อหรือ”

“แกนี่!” มธุรสหยิกแขนลูกสาวด้วยความโมโหระคนหมั่นได้ เพราะ
รู้ว่าลูกพูดไปอย่างนั้น สามียของเธอไม่มีเมียน้อยอย่างแน่นอน

“โอ๊ย!” มะลูลีแกล้งร้องพลางยกมือลูบแขนบ่อยๆ รวากับว่ารู้สึกเจ็บ
เหลือเกิน

“ผิวพรรณของแกดี”

“ดีที่ไหน ดាំจะตาย” คนมีผิวสีน้ำผึ้งแสร์รังยกแขนตัวเองขึ้นดูผิว

“ดាំหรือ! ไม่ดាំ เขาเรียกว่าสีแทน” มธุรสเถียง

“ไม่ม้างง” ลูกสาวลากเสียงยาวก่อนโยนซึ่งข้าวโพดที่ทะหมดแล้วลงในถาด จากนั้นก็เซ็ดไม้เซ็ดมือเข้ากับกางเกงสีส่วนที่ใส่อยู่แล้วยกชั้นน้ำขึ้นดื่ม “เข้าไปประกวดยังงี้ก็ตรอบ เชื้อหนูเออะ”

“รู้ได้ยังไงว่าจะตรอบ”

“รู้สิ” มะลูสิปากไวอีกเช่นเคย

“รู้? รู้อะไร!” มธุรสเขิดหน้า ประกายตาฉายแววคาดคั้นให้ลูกตอบ

“ก็รู้ว่าหนูสวยสู้คนอื่นไม่ได้ยังไงละแม่ ขึ้นเวทีประกวดไปก็ตรอบแน่ๆ”

“ใครว่าไม่สวย!”

“ก็หนูไง”

“ไม่สวยแล้วจะเป็นนางนพมาศกับนางสงกรานต์ได้หรือ”

“อ้าว” มะลูสิร้องเสียงหลงก่อนแหงนหน้ามองมารดาที่ลุกขึ้นมายืนเท้าเอวคำศรัทธา “ก็แม่นี่แหละทำให้หนูเป็นนางนพมาศกับนางสงกรานต์มาสามปีแล้ว”

“ใช่ แม่นี่แหละ”

“ไม่ได้เป็นเพราะหนูสวยนะ เป็นเพราะแม่ดันต่างหาก” มะลูสิให้เหตุผลอย่างแข็งๆ

“อ้าว...ไม่ดันลูกสาวแล้วจะดันใคร” มธุรสย้อน

“ดันยังไง หนูเป็นโดยที่ไม่ได้ประกวดเลย”

“อ้าว...แล้วจะไปประกวดทำไม ในเมื่ออาจารย์เกษอแม่มาว่าอยากได้แกเป็นนางนพมาศแห่ขบวนในวันลอยกระทงและวันสงกรานต์”

“หนูเลยได้เป็นนางนพมาศกับนางสงกรานต์โดยที่ไม่ต้องขึ้นเวทีประกวด” หญิงสาวย้อนคำพูดของมารดาอย่างเบื้อหน้าในเรื่องนี้

“ก็นี่ไง แม่กำลังจะส่งแกเข้าประกวดเวทีใหญ่” มธุรสลากเข้าเรื่องเดิมจนได้

“ไม่เอา!” มะลูสิร้องเสียงหลง เพราะไม่ชอบการแต่งหน้า แต่งตัว

และต้องฉีกยิ้มให้ผู้คนมากมาย ยิ่งต้องขึ้นไปยืนอยู่บนเวทีแล้วใส่ชุดว่ายน้ำ ด้วย เธอสยอ “หนูไม่ชอบ แม่ก็รู้”

“เพื่อแม่ ทำเพื่อแม่ไม่ได้หรือ”

บทสนทนาถูกขัดด้วยเสียงพิธีกรที่ตั้งออกมาจากโทรทัศน์ เขากำลังประกาศเรียกสาวงามเข้ารอบสิบคนสุดท้าย ซึ่งหนึ่งในนั้นมีคนที่คุณมธุรสเชียร์ ตั้งแต่แรกอยู่ด้วย

“เบอร์สิบเอ็ด นางสาวเพราพิลาส เพียงกระจ่าง ครับ”

“นั่นไง แม่บอกแล้วว่าคนนี้จะต้องเข้ารอบ เชื้อแม่เถอะ คนนี้คว่ำตำแหน่ง” มธุรสหันไปสนใจหน้าจอโทรทัศน์

“สวยนะแม่ สวยกว่ากระแต่เป็นไหนๆ ถ้าปีนี้กระแต่เข้าประกวดด้วย ตกรอบล้านเปอร์เซ็นต์!”

มธุรสหันมามองลูกสาวและพูดด้วยสีหน้าจริงจังอย่างไม่สนใจ คำพูดैयाแหงที่ต้องการให้ล้มเลิกความตั้งใจ ผลักดันลูกสาวเข้าสู่เวทีการประกวดนางงามยอดหญิงไทย

“ปีนี้จะต้องลงประกวดนางนพมาศประจำจังหวัด!”

“พอแล้วแม่ เป็นแค่นางนพมาศวิทยาลัยอาชีวะก็พอแล้ว ใครๆ ก็ว่าหนูใช้เส้น” มะลูลีโดนเพื่อนผู้หญิงหลายคนเขม่นใส่ มองอย่างไม่ชอบหน้า ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากตามใจแม่

“เส้นอะไร แม่ไม่ได้ใช้เลยนะ บอกแล้วไงว่าอาจารย์ขออ้อม”

“ไม่เอา หนูไม่อยากขึ้นเวทีประกวดอะไร”

“คิดไกลๆ หน่อยสิลูก แกบอกว่ายสวยเหมือนแม่ แกก็ต้องประกวด”

“เกี่ยวอะไรกันเนี่ยแม่ แม่ให้หนูมาอย่างนี้นะ” มะลูลีหัวเราะ

“เกี่ยวสิ แม่ไม่ยอมให้ความงามของตระกูลเราหลบอยู่แต่ในบ้าน แกต้องไปโชว์ให้ประชาชนเห็นว่าแกสวย”

“แม่...”

เสียงโหยหวนดังก้องห้องนั่งเล่น พอร่างระหงยันตัวขึ้นจากโซฟา มารดาก็คว้าตัวเอาไว้พาลงกอดเธอให้นั่งลงที่เดิมและพูดเสียงอ่อน ปรกาศตา เปล่งแสงออกฉ้อฉลขณะมองตรงมา

“เพื่อแม่”

“ไม่!”

“เพื่อแม่”

“ไม่เอา! หนูไม่ชอบเส้นทางนี้ ทำไมแม่ไม่มีลูกสาวอีกคน”

“ก็พ่อของแกไม่มีน้ำยา” มธุรสเถียงลูกทันควัน คนฟังหัวเราะเพราะ
อดขำไม่ได้

“เดี๋ยวหนูจะฟ้องพ่อ”

“ฟ้องไปเถอะ” มธุรสค้อนปะหลับปะเหลือกก่อนวกเข้าเรื่องเก่าอย่าง
ไม่ยอมให้ลูกสาวเบี่ยงประเด็น “นะ แม่จะได้นอนตายตาหลับ”

รอยยิ้มบนใบหน้าสรวลจางหายกลายเป็นสีหน้าเหมือนอยากจะ
ร้องให้ขึ้นมาแทน เพราะมารดาใช้คำพูดแบบนี้ ลูกสาวอย่างเธอจะใจจืดใจดำ
ปฏิเสธได้ลงคอหรือ

“ครั้งเดียวเท่านั้น แม่จะไม่กวนใจแกอีกเลย”

“ยังไงหนูก็ตกขอบ”

“รู้ได้ยังไง ยังไม่ทันขึ้นไปยืนอยู่บนเวทีเลยนะ!” มธุรสกล่าวอย่าง
หมั่นไส้

“รู้สิแม่ พวกใช้เส้นโยงแม่” มะลูสิยังพยายามหาทางออกทั้งๆ ที่ดู
เหมือนไม่มีทาง

“เส้นอะไร ไม่มีหรอก!” มธุรสทำเสียงสูง

“มี เื่อหนูเถอะ”

“เอ๊ะ แกนี่! ตามใจแม่หน่อยไม่ได้หรือไง?” มธุรสถอน เธอกะระแทก
ตัวกับโซฟา แล้วหันหน้าไปทางอื่น

“โธ่ ก็หนูไม่อยาก” มะลูสิเสียงอ่อน ใจเต็มไปด้วยความอึดอัด

“ครั้งเดียว ครั้งเดียวเองลูก”

“แม่...”

“นะ” มธุรสที่หันกลับมารบเร้าไม่สนใจความรู้สึกของลูกสาวเลย
สักนิด นอกจากความรู้สึกของตัวเอง “ประกวदनางนพมาศจังหวัดปีนี้ แล้วก็
ไปประกวदनางงามยอดพญไทยปีหน้า”

“เฮ้อ”

เสียงทอดถอนหายใจดังออกจากริมฝีปากอิมติงได้รูป ลูกที่ดียอม

ต้องตามใจบิดามารดา มะลูสิคิดแล้วยอมแบบกึ่งหนึ่ง

“ก็ได้ค่ะ แต่มีข้อแม่”

“ข้อแม่อะไร” มธุรสมีสีหน้าไม่ไว้วางใจ

“ถ้าหนูไม่ได้ตำแหน่งชนะเลิศในการประกวดนางนพมาศจังหวัด หนูจะไม่ไปประกวดนางงามยอดพญไทย!”

ความเงิบเข้าปกคลุมห้องนั่งเล่นชั่วคราว ขณะนั้นสาวงามสิบคนในชุดราตรีแสนสวยกำลังเดินให้กรรมการชมความงาม ก่อนจะคัดเลือกกว่าใคร จะเข้ารอบห้าคนสุดท้าย

“ก็ได้ แม่ตกลง”

มะลูสิรู้ว่ามารดา รู้จักคนในตัวจังหวัดมากมาย เนื่องจากบ้านเธอเป็นโรงสีที่ใหญ่ที่สุดในอำเภออินทร์บุรี เธอคิดอยู่ว่าตัวเองไม่ได้คว้าตำแหน่งหรอก แต่ก็ต้องดักทางเอาไว้ก่อน

“ถ้าอย่างนั้น...เป็นอันตกลง หนูจะลงประกวดนางนพมาศจังหวัด”

“ดีมาก ต้องอย่างนี้สิถึงจะเป็นลูกแม่”

“อ้าว...หนูก็เป็นลูกแม่อยู่แล้วนะ” มะลูสิอดแซวมารดาไม่ได้ที่ อารมณ์ดีขึ้นมาเชียว

“แกนี่ เดี่ยวบ๊ิด”

คุณอ้วนเดินเข้ามาทันเห็นภรรยาเงือมือจะตีลูกสาวจึงเอ่ยถาม

“คุยอะไรกัน”

“ลิลลีสจะเข้าประกวดนางนพมาศจังหวัด”

“อ้อ...” คุณอ้วนลากเสียงยาว เมื่อเห็นมะลูสิทำตาปรอยมาทางเขา นัยพ้องว่าแพ้แม่อีกแล้ว ไม่เคยจัดข้อกับแม่ชนะเลย แต่ถ้าขึ้นประกวดนางนพมาศปีนี้แล้วไม่ชนะ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรก็จะไม่ไปประกวดนางงามระดับประเทศที่กรุงเทพฯ ซึ่งคราวนี้เธอไม่ยอมแน่ๆ เพราะมีการตกลงกันเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

“แม่! สัญญาต้องเป็นสัญญาะ”

“แน่นอน เชื้อแม่เถอะ แก่ได้ตำแหน่ง”

มธุรสคิดใช้เส้นสายเต็มที่ แต่โดนลูกสาวดักทางเอาไว้เสียก่อน

“อย่าบอกนะ” ดวงตาคู่มือมกรอบแพขนตายาวงอนหรือลิ่ง “ว่า

แม่จะยึดเงินให้กรรมการ”

มารดาค้อนควัก พลังพูดเสียงแหลมร้าวกับคนกินปูนร้อนท้อง

“ไม่ต้องยึดหรอก ยังไงแกก็ชนะ”

“ใช่ ชนะแน่” คุณอ้วนพูดเสริม ตนเห็นลูกสาวสวยเกินใคร แม้ออกจะแก่นแก้วและปากเสียไปสักหน่อย

“เนอะพี่ ลูกเราชนะแน่” มธุรสยิ้มกับสามี

“ใช่ ไม่มีใครสวยเกินลูกเรา”

คนกลางที่กำลังโดนชมคอดก แทนที่พ่อจะช่วย กลับเข้าข้างแม่เสียอย่างนั้น

“เฮ้อ”

เธอลอบถอนหายใจ ตามองไปที่จอโทรทัศน์ซึ่งพิธีกรกำลังประกาศชื่อผู้เข้ารอบห้าคนสุดท้าย

“ผู้เข้ารอบคนที่สองได้แก่หมายเลข...” พิธีกรชายทอดเสียงยาว เพื่อสร้างความตื่นเต้นให้กับผู้ชม

“หมายเลขสิบเอ็ดครับ นางสาวเพราพิลาส เพียงกระจ่าง ครับ”

“คนนี้สวยจริงๆ” เสียงมธุรสดัง เธอวิจารณ์คนที่อยู่ในทีวีตามความรู้สึก “หน้าตาดีโดดเด่น บุคลิกก็งามสง่าตั้งแต่เดินออกมาจากด้านหลังเวทีแล้ว”

“หนูเห็นด้วย คนนี้อาจจะได้ตำแหน่ง”

“ดีแล้วที่ไม่เข้าประกวดปีนี้ เพราะแกอาจจะตกรอบ”

“อ้าว...ไหนแม่พูดอย่างนี้ล่ะ” มะลูลีหัวเราะ กลับกลายเป็นว่ามารดาเห็นด้วยกับคำพูดของเธอก่อนหน้านี้

“ก็มันจริงนี่นา ดีแล้วที่ประกวดปีหน้า”

“ยังแม่ ยัง” ลูกสาวเอ่ยเบรกลีเสียงแหลม “หนูบอกแล้วไง ถ้าไม่ได้ตำแหน่งนางนพมาศจังหวัด หนูไม่ไปประกวด”

“รู้แล้ว ไม่ต้องย้านักหรอกคุณลูกที่เคารพ”

มะลูลีหัวเราะลั่นเมื่อโดนมารดาเห็นібแนมพลังตวัดตาค้อนมาที่

เธอ

“จะเป็นนางงามเนี่ย ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะแม่” หญิงสาวเริ่มบ่น

“ใส่ชุดว่ายน้ำโชว์ แข็งโชว์ขา เรียนก็ต้องระดับมหาวิทยาลัย แถมต้องมีสติปัญญาไหวพริบดี ไม่ได้สวยที่หน้าตาอย่างเดียว”

“ใช่ เพราะฉะนั้นแกก็ต้องเริ่มฝึก”

“ฝึกอะไร” มะลูลีพูดแล้วหยิบข้าวโพดต้มฝักใหม่ที่อยู่ในถาดตรงหน้าขึ้นมาแตะ คุณอ้วนเห็นก็หยิบขึ้นมาแตะกินบ้าง

“ฝึกตอบคำถามยังไงล่ะ”

“อ้อ...นางงามรักเด็ก รักสันติภาพ รักโลก”

“แกนี่ ทำไมชอบพูดขัดแม่จัง”

มะลูลีหัวเราะ ข้าวโพดกระเด็นออกจากปากไปอยู่ที่พื้นห้อง ร่างบางจึงลุกขึ้นไปหยิบมาทิ้งถังขยะใบเล็กที่ตั้งอยู่ข้างโซฟา

“เฮ้อ ทำให้แม่สบายใจไม่ได้หรือไง” มธุรสตัดพ้อ หน้าตาองุ่น

“หนูก็ทำให้แม่สบายใจแล้วนา ไม่อย่างนั้นไม่ประกวดนางนพมาศจังหวัดหรอก”

“ถ้าให้ดี ประกวดนางงามยอดหญิงไทยโดยไม่มีข้อแม้สิ”

คนโดนหลอกล่อไม่ตกหลุมพราง นิ้วชี้ส่ายไปมาตรงใบหน้า ขณะประกายตาฉายแววขบขัน ริมฝีปากมีรอยยิ้ม

“โน้ๆ เราตกลงกันแล้ว หนูไม่หลงกลแม่หรอก”

มธุรสตัดตาเคঁอนลูกสาวแล้วหันไปมองหน้าจอโทรทัศน์ ในเวลานั้นพิธีกรกำลังพูดถึงการตอบคำถามของสาวงามผู้เข้ารอบทั้งห้าคน แต่ใครจะเป็นนางงามยอดหญิงไทยก็หลังจากตอบคำถามนี้

“แม่!” จู่ๆ มะลูลีก็เรียกมารดา

“อะไร”

น้ำเสียงที่ตั้งตอบกลับมาเต็มไปด้วยความหงุดหงิด เพราะลูกสาวไม่ตกหลุมพราง

“เงินรางวัลเยอะอยู่นะแม่ ที่แม่จะให้หนูประกวด เพราะอยากได้เงินรางวัลหรือเปล่า”

คนโดนเหยียดอนหายใจเสียดัง เธอเอาความฝันของตัวเองมายัดใส่ลูกสาว เพราะเห็นเค้าความงามที่อยากให้ใครๆ เห็นมาตั้งแต่เด็ก

“แม่”

เสียงของมะลูลีอ่อนลงเพราะเสียงทอดถอนหายใจของมารดา กับ
อาการที่เสียบไป ไม่หันมาทำท่าไมโห้ใส่เธอ ช่างบาดใจดีแท้
คุณอ้วนที่นั่งฟังสองแม่ลูกเถียงกันอยู่เงียบๆ พุดขึ้นบ้าง

“ถ้ากระแต่ชนะการประกวดก็ดีนี่ลูก มงกุฏ รถเก๋ง ของใช้ฟรีต่างๆ
มากมาย”

“อืม... น่าสนใจอย่างที่พ่อว่า” เธอพยายามทำให้แม่อารมณ์ดี ซึ่ง
ได้ผล มธุรสหันขวับกลับมาพุดด้วย

“ตกลง เข้าประกวดนางงามยอดพญไทย”

“ยังแม่ ยัง” หญิงสาวหัวเราะ “เราตกลงกันแล้ว แม่ห้ามตุ้”

คุณอ้วนหัวเราะที่สองแม่ลูกเถียงและงอนกันราวกับเป็นเด็ก สุดท้าย
มธุรสก็แพ้ลูกสาว จึงหันกลับไปสนใจการประกวดในช่วงสุดท้ายที่กำลังเข้มข้น
ขึ้นทุกขณะ

เสียงพิธีกรชายที่ดำเนินรายการดังอยู่ตลอด หลังจากที่เขาถาม
ทั้งห้าเปลี่ยนชุดราตรีใหม่ ประกอบกับสวมเครื่องเพชรระยิบระยับออกมา
เดินเป็นรอบสุดท้าย โดยมีนักร้องชายชื่อดังร้องเพลงอยู่บนเวที

พิธีกรกล่าวคำขอบคุณผู้อุปถัมภ์ชุดราตรีกับเครื่องเพชรที่สาวงาม
ทั้งห้าสวมใส่ จากนั้นก็บอกกติกาสุดท้ายนั่นคือการตอบคำถามของกรรมการ

สาวงามคนแรกก้าวมายืนอยู่กลางเวที ส่วนอีกสี่คนถูกรุ่นพี่นางงาม
พาเข้าไปยังตู้เก็บเสียง เพื่อไม่ให้ใครได้ยินคำตอบของอีกคน

“แม่” มะลูลีเรียกมารดา

“หือ” มธุรสขานรับโดยไม่หันไปมองหน้า ตาจ้องอยู่ที่ทีวี

“ยิ้มกันจนเหงือกแห้งเลยเนอะแม่เนอะ”

คุณอ้วนหลุดหัวเราะเสียงดังพรีด ลูกสาวหัวเราะผสม ส่วนมธุรส
หันกลับมาพุดหน้าตาขิงขัง

“แกก็ต้องฝึกยิ้ม ไหนยิ้มให้แม่ดูหน่อยสิ”

“ยิ้มแบบไหนหรือแม่ ปากปิด ปากเปิด ยิงฟัน อู๊ย! มีข่าวโศกตืดฟัน
หรือเปล่า”

ท่าทางของหญิงสาวที่แสดงออกมาตามคำพูดประกอบกับใช้เล็บ
แคะเข้าไปในซอกฟันทำให้มธุรสป้าหมอนอิงใส่ลูกสาว พลางส่งเสียงหัวเราะ

ไปด้วย

“อย่าไปแคะอย่างนี้นะบนเวทีเชียวนะ”

“ถ้าหนูแคะ สงสัยตกรอบแน่ๆ เลยแม่ ฮาๆ”

“แกนี่”

แล้วผลการประกวดนางงามยอดพญไทยคำคีนนี้ก็ออกมา หลังจาก
ที่สาวงามตอบคำถามเรียบร้อยแล้ว กรรมการลงมติความคิดเห็น ผลของการ
ตัดสินก็ถูกส่งขึ้นไปยังบนเวที พิธีกรค่อยๆ ประกาศออกมาอย่างตื่นเต้น ซึ่งเริ่ม
ต้นด้วยรองอันดับสี่ ตามมาด้วยรองอันดับสาม รองอันดับสอง จนกระทั่งเหลือ
สองคนสุดท้าย

“ตอนนี้เหลือสองคนสุดท้ายแล้วนะครับ จะเป็นหมายเลขแปดหรือ
หมายเลขสิบเอ็ด จะเป็น เพราะพิลาส เพียงกระจ่าง หรือ เพียงขวัญ วงศ์ธรรม
แล้วตำแหน่งยอดพญไทยของปีนี้ ในคำคีนนี้...ก็คือ...ก็คือ...หมายเลขสิบเอ็ด
เพราะพิลาส เพียงกระจ่าง ครับ”

อีงใกล้วันลอยกระทงมากขึ้นเท่าไร มะลูลียิ่งอยากขนเสื้อผ้าหนีออกจากบ้าน หนีมารดาที่พาลงคอร์สเสริมความงามด้วยสารพัดวิธีที่ตนเคยใช้มาแล้ว

“ไอ้ยแม่ เจ็บ ไอ้ย”

“ร้องเป็นลิงถูกเชือดไปได้” คนเป็นแม่ว่าให้อย่างหมั่นไส้

“ลึงตัวนี้ก็ลูกแม่”

“แกนี่อ่อน เดียวเอาไยบวบยัดปาก”

“เกิดหายใจไม่ออก ไม่มีใครให้แม่พาขึ้นเวทีนะจะบอกให้”

“แกนี่!” มธุรสเถียงลูกไม่ทัน จู่ๆ ร่างระหงก็ขยับหนีมือมารดาที่ใช้ไยบวบขัดแผ่นหลังพลางร้องขึ้นมาราวกับว่าเจ็บเหลือเกิน

“แม่ไม่ต้องขัดผิวหนูไม่ได้หรือ ผิวหนูถลอกปอกเปิกหมดแล้ว ไอ้ย! แสบ...แม่! แสบ”

“ถลอกเกลือกอะไรกัน ชี้ไคลทั้งนั้น”

ไยบวบถูกจุ่มลงไปในกะละมังที่มีน้ำมะขามเปียกผสมขมิ้นผง วันนี้ มธุรสตั้งใจจะขัดผิวลูกสาวให้ขาวขึ้นมาเสีย

“เพื่อแม่ ท่องเอาไว้ เพื่อแม่”

“เพื่อแม่!” มะลูลีแสรังกัดฟันอย่างทำเป็นอดทน “หนูน่าจะได้รางวัล
ลูกกตัญญูด้วยนะเนี่ย”

“ได้ อียากได้อะไร”

“เลิกขัดตัวหนู แล้วพาหนูไปสปา เพื่ออาบน้ำแร่แช่น้ำนมแทน”

“ไม่ได้ผลเท่าสมุนไพรไทยหรอก”

“แม่รู้ได้ยังไง”

จากที่ต้องช่วยพ่อคุยบัญชี คุณคณานในโรงสีอย่างสนุกสนาน ตอนนี้
มะลูลีมีอาการเหมือนปลาถูกขอดเกล็ดดินกระแฉ่วๆ อยู่บนเตียงเพราะไยบวบ
ที่มารดาใช้ขัดผิว

“รู้สิ นี่ไง คุณผิวพรรณของแม่เสียก่อน เป็นไง ผ่องไหม อายุสี่สิบหก
แล้วยังปิ้งอยู่เลย”

พอดวงตาคู่คมเห็นแขนของมารดาที่ยื่นออกมาตรงหน้าเท่านั้น ก็
พูดแซวอย่างสนุกปากตามนิสัยว่าแรงที่ออกจะแก่นแก้วไปสักหน่อย

“แม่จะขัดตัวให้ขาวเลยหรือ”

“ถ้าขัดให้ขาวได้จะขัดให้ทุกวันเลย”

“ไม่เอา”

มธุรสหัวเราะหลังจากฟังเสียงโหยหวนกับท่าทางจะเป็นจะตายของ
ลูกสาวแล้วก็เปลี่ยนเรื่องคุย

“ไหนๆ ก็จะไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ แล้ว แกลง
ประกวดนางงามยอดพรุไทยเพื่อแม่สักครั้งไม่ได้หรือ”

“โธ่แม่! เราตกลงกันแล้วนะ เข้าสี่หนูหลายๆ เดียวยกเลิกสัญญา
เลยนี่” มะลูลีคิดว่าตัวเองไม่ได้ตำแหน่งนางนพมาศจังหวัดหรรอก เพราะคนที่
สวยกว่าเธอมีเยอะแยะ

“ว่าแม่เข้าสี่ ปากเสีย” มธุรสตีหลังลูกเสียงดังเฉีะ

“โอ๊ย!” มะลูลีร้องลั่นทั้งที่ไม่รู้สึกเจ็บ “เข้าสี่ได้สิแม่ แต่ขอเป็นแบบ
ว่าลูกขา วันนี้ลูกอยากกินอะไร แกงส้มไหม หรือว่าต้มยำไข่ปลาช่อน อ้อ...
ข้าวเหนียวมะม่วงด้วยไหมลูก ของโปรดลูก เดียวแม่ทำให้จะ”

มารดาฟาดมือลงบนแผ่นหลังลูกอีกครั้งพลางพูดแบบงอนๆ

“ทำอย่างกับแม่ไม่เคยทำให้กิน”

“ทำจะทำ” หญิงสาวหัวเราะ แต่แล้วก็ทำจุกฟูตืด “แม่...กลืนอะไร”

“มะคำดีควาย แม่ต้มเอาไว้จะเอามาสระผมให้แก”

“โหแม่ ใช้ยาสระผมธรรมดาไม่ได้หรือ ผมหนูเป็นเงาสลวยอยู่แล้วไม่ต้องใช้มะคำดีควายหรอกนะแม่เนะ”

“สมุนไพรวัดที่ดีที่สุด” มธุรสไม่ยอม “เห็นไหม ผมแม่ไม่มีหงอกเลยสักเส้น”

“ก็แม่ไม่ได้เครียดอะไรนี่”

สองแม่ลูกเถียงกันคำไม่ตกปาก

“เอ๊ะ แกนี่ รู้ได้ยังไงว่าแม่ไม่เครียด เครียดก็เพราะว่าแกไม่ยอมตามใจแม่”

“แม่จ๋า” หญิงสาวโอดครวญอย่างไม่จริงใจ “หนูอยากหนีออกจากบ้านก่อนขึ้นเวทีประกวดก็เพราะสมุนไพรวัดของแม่เนี่ยแหละ”

มธุรสวัดวัดตาค้อนก่อนแกล้งทำเป็นโมโห

“ถ้าหนีออกจากบ้านก่อนขึ้นเวที ตัดแม่ตัดลูกกัน!”

“ผิวเหลืองหมดแล้ว” คำบ่นหลุดออกจากริมฝีปากอ้อมตั้งที่ยามยิ้มมุมปากจะมุ่มลึกดูน่ามอง “พรุ่งนี้ใครๆ ต้องว่าหนูเป็นดีซ่านแน่ๆ”

“วันสองวันก็หายเหลือง”

“เฮ้อ” มะลูลีถอนหายใจ แล้วก็รับใบยวบจากมือมารดามาซัดซา เพราะมธุรสลุกขึ้นไปเอามะคำดีควายมาให้

“แม่จะไปเอามะคำดีควายมาให้สระผม”

“ใช้ยาสระผมธรรมดาไม่ได้หรือ แม่เพิ่งต้มร้อนๆ หัวล้านหมด”

“ใครจะเอาน้ำร้อนๆ มาราดผม แกนี่พูดอะไรไม่คิดบ้างเลย”

โดนตวาดเข้าไปที่ มะลูลีก็ส่งเสียงหัวเราะคิก แล้วหันไปมองมารดาที่กำลังเดินออกจากห้องน้ำ แต่ยังคงส่งเสียงคุยกับเธออยู่ตลอด

“แม่ต้มเอาไว้หลายหม้อ ไม่ต้องกลัวร้อน แกจะต้องได้ตำแหน่งนางนพมาศจังหวัด”

“เกี่ยวอะไรกับมะคำดีควาย” เธอตะโกนถาม

“เสื้อผ้าหน้าผม ทุกอย่างต้องเพอร์เฟกต์ อ้อ...บุคลิกด้วย พยายาม
ทำตัวให้เป็นผู้หญิงกับเขาหน่อย”

เรื่องนี้มะลิลีไม่กลัว เธอกลัวอยู่เรื่องเดียว กลัวเป็นนางนพมาศ
จังหวัดด้วยกลโกงของมารดา จึงต้องพุดักทางเอาไว้ก่อน เพราะรู้สึกไม่ปลื้ม
นักถ้าจะโกงใคร

“แม่!”

“อะไร”

“ห้ามเลยนะ ห้ามเด็ดขาด ถ้าหนูรู้ว่าแม่ติดสินบนกรรมการให้ตัดสิน
ว่าหนูชนะ ถึงเอาข้างมาอุดหนุนให้ขึ้นเวทีประกวดอีก ให้ตายหนูก็ไม่ไป!”

“แม่ไม่เจ้าเล่ห์เหมือนเกற்றอก” มธุรสวัดตาค้อนทั้งที่ลูกสาวมอง
ไม่เห็น

“จริงหรือ ไม่อยากจะทำอะไร เพราะหนูได้ความเจ้าเล่ห์มาจากแม่”

“แม่ไม่ติดสินบนใครหรอก” พอพูดออกไปแล้ว มธุรสก็ลอบยิ้มอย่าง
เจ้าเล่ห์ เนื่องจากแอบไปติดต่อกรรมการบางคนเอาไว้แล้ว

“จริงนะ” เสียงใสดังอย่างไม่เชื่อ

“จริง”

“ถ้าแม่โกหกหนู ระวังนะ จู่ๆ หนูหายตัวไปจากเวทีไม่รู้ด้วย”

“เอ๊ะแกนี่ ไม่เชื่อแม่หรือ” มธุรสทำโกรธกลบเกลื่อนขณะเดินกลับ
มายังห้องน้ำพร้อมมะคำดีควายที่ต้มเป็นยาสระผมเรียบร้อยแล้ว

“เชื่อ หนูเชื่อใจแม่ โทกหลูกบาปนะแม่”

คนโกหกแสร้งทำหน้าเฉย ไม่รู้ไม่ซี้ แล้วก็เปลี่ยนเรื่องคุย เพื่อให้
พ้นจากเรื่องติดสินบนกรรมการ

“แม่ไปดูชุดไทยชุดใหม่ให้แกมาแล้ว”

หญิงสาวส่งเสียงอยู่ในลำคออย่างรับรู้

“เลือกแบบไทยประยุกต์สีทองเหลืองอร่าม เหมาะกับสีผิวของแกดี”

“จ้า ยอม ยอมเพื่อแม่”

คนฟังคำประชดหัวเราะ ประกายตาที่มองลูกสาวเต็มไปด้วยความ
เอ็นดู แต่แล้วก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นก่อนที่ตัวจะปรากฏที่หน้าประตูห้องน้ำ

“กระแต กระแต”

รัตเกล้าเดินเข้ามาตามทางหลังจากแวะหามะลูสีที่ออฟฟิศแล้ว
ไม่พบ คุณอ้วนบอกว่าลูกสาวอยู่ที่ไหน เธอเลยเดินมาที่นี่

“เกล้า”

น้ำเสียงของมะลูสีเต็มไปด้วยความดีใจ ก่อนหันไปมองเพื่อนที่เรียน
ด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงวิทยาลัยอาชีวะในตัวจังหวัดสิงห์บุรี

ร่างระหงของผู้มาเยือนหยุดยืนอยู่ตรงหน้าห้องน้ำ มือจับกรอบประตู
ใบหน้ามีรอยยิ้มขณะมองเพื่อนที่เหลื่อออกไปทั้งตัวเพราะขมื่นผง

“ได้ข่าวว่าจะประกวดนางนพมาศจังหวัด”

“ใช่แล้วจ๊ะ” มธุรสหันไปตอบแทนพร้อมรอยยิ้ม

“ปึงปองก็ลงประกวดด้วยเหมือนกันคะ”

หญิงสาวที่เอ่ยถึงคือเพื่อนอีกคนที่ไม่ค่อยถูกกับมะลูสี

“ประกวดด้วยหรือ จริงหรือ” มะลูสีให้ความสนใจแทนที่จะแปลกใจ
เนื่องจากเพื่อนสาวคนนี้ใฝ่ฝันที่จะเป็นนางงามมากกว่าเธอ

“จริง” รัตเกล้าตอบ

“เกล้าประกวดด้วยสิ น่าสนุกนะ”

มธุรสฟังแล้วค้านคำของลูกสาว เนื่องจากไม่อยากให้มีคนประกวด
มากมาย เธอกลัวลูกไม่ได้ตำแหน่งทั้งที่เริ่มคุยเรื่องสินบนกับกรรมการบางคน
แล้ว

“เกล้าไม่อยากจะประกวดหรอกลูก ประกวดไปเดี๋ยวก็ตกรอบ”

“อ้าวแม่ เกล็ดสวยนา เป็นดรัมเมเยอร์ก็ฟ้าสี”

“สวยแต่เตี้ยนะลูก” มธุรสพูดถนอมน้ำใจเพื่อนลูกสาว

รัตเกล้าฟังแล้วยิ้มก่อนเอ่ยตอบ “ไม่คิดเข้าประกวดเลยคะ รู้ว่าสวย
สู้กระดกกับปึงปองไม่ได้”

“ใครว่าแกไม่สวย” มะลูสีหันกลับมาเถียงเพื่อนที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“แกสวยกว่าฉันตั้งเยอะ”

“เตี้ยม่อต้ออย่างฉันเป็นนางงามไม่ได้หรอก”

“โถ! ประกวดเถอะ ประกวดเป็นเพื่อนกัน ฉันกลัวว่าจะได้ตำแหน่ง
นางนพมาศ”

มธุรสฟังแล้วหน้าบึ้ง ที่แท้ลูกสาวของเธอก็มีแผน ชวนเพื่อนเข้า

ประภวดีเพราะไม่ยอมยกได้ตำแหน่งนางนพมาศ

“แม่รู้ชะว่าแกคิดอะไรลึลลี้”

“กระแต่ แม่ กระแต่”

รัตเกล้าหัวเราะ เมื่อสองแม่ลูกปะทะฝีปากกันอีกแล้ว แต่เธอยังไม่เข้าใจ ทำไมมะลูถึงได้ชอบชวนขึ้นเวทีนักจนต้องถามด้วยความสงสัย

“มีอะไรอย่างนั้นหรือถึงได้อยากให้ฉันขึ้นเวทีด้วย ขึ้นไปก็แพ้อยู่ดี ยังจะชวนอีก”

“ก็แม่ล่ะสิ อยากให้ไปประกวดนางงามยอดพญไทยปีหน้าอีกแล้ว”

“อ้อ...” อาคันตุกะส่งเสียงหัวเราะ

มธุรสวัดตาค้อนทั้งลูกสาวและเพื่อนลูกสาว

“ทีลองประกวดนางนพมาศจังหวัดนี้ก็เพื่อตามใจแม่ แต่มีข้อแม่”

มะลูอธิบายขณะโดนมะคำตีควายขโถมผม โดยมีมือของมารดา กระทบมาให้

“ข้อแม่อะไร” รัตเกล้าสนใจ อยากรู้เรื่องทั้งหมด

“ข้อแม่... ถ้าฉันได้ตำแหน่งนางนพมาศจังหวัดก็ต้องไปประกวดนางงามยอดพญไทย ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องไป” คนพูดหัวเราะ คิดว่าตัวเองคงไม่ได้ตำแหน่งแน่ๆ

“เออเนี่ย ฉันได้ข่าวมาว่าปิงปองไปเสริมตั้งมา”

“จริงหรือ”

“จริง”

“สวยด้วยมือหมอสู้อยู่โดยธรรมชาติแบบลูกไม่ได้หรอก” มธุรสพูดแทรกด้วยความรักและปลื้มลูกสาวของตัวเอง

“ว้าย คุณแม่ซม” มะลูชี้แซวเสียงแหลมพร้อมหัวเราะ

“ไม่ให้ซมลูกตัวเองแล้วจะให้ไปซมใคร” คนเป็นแม่ค้อนควัก

“แต่ถ้าให้ดี แม่พาหนูไปสปีดดีกว่ามาลงคอร์สซมุนไพรเสริมความงามของแม่ล่ะ โอ๊ย หนูอยากตาย”

ทุกคนส่งเสียงหัวเราะออกมา รัตเกล้าปิดปากหัวเราะ มธุรสตีหลังลูกสาวไปหลายที ส่วนมะลูอ้าปากหัวเราะลั่น

“ฉันจะไปยื่นเชียร์นะ” รัตเกล้าบอก

“ทำป้ายด้วยนะ” มธุรสเสริม

“อ๊วยแม่” คนฟังส่งเสียงดัง “หนูไม่ใช่ดารานักแสดงนะแม่ จะทำป้ายไปเชียร์อะไร อายเขา”

“อายทำไม กองเชียร์เยอะ กรรมการสังเกตเห็น”

“ไม่ไหวละมั้ง” หญิงสาวทำเสียงยานคาง “เกิดไม่ได้ตำแหน่ง คนเขาได้พูดกันทั่วอำเภออินทร์บุรีว่าลูกสาวอ้วนโรงสีเมืองอินทร์ตรอบ แม่ไม่อายเขาหรือ”

“ทำไมต้องอาย แก่ได้ตำแหน่งนั่น?”

“แน่ แม่” มะลูลีหันกลับมามองหน้ามารดา พลังยกนิ้วชี้ขึ้นมาตรงหน้า ซึ่งทำให้มธุรสร้องอ๋อตัว ละล้าละลักพูดขึ้นมา

“อะไร เถานี้ว่าชี้หน้าแม่ทำไม เดี่ยวกัดนิ้วเลยนี่”

ลูกสาวและเพื่อนลูกสาวหัวเราะลั่น เพราะมธุรสทำท่าจะกัดนิ้ว และหลังจากที่มะลูลีอาบน้ำสระผมเสร็จ หญิงสาวก็หมกตัวอยู่ในห้องนอนกับรัตเกล้า เนื่องจากออกไปเดินข้างนอกตอนนี้ไม่ได้ เพราะตัวเหลืองผิดปกติ

“รู้ได้ยังไงว่าปึงปองเสริมตั้ง”

“เจอตัวมา สวยขึ้นเยอะเลยนะ ผิวก็ขาวขึ้นด้วย” รัตเกล้าพูดตอบมาจากเตียง ขณะเจ้าของห้องนั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง สายตามองไปหน้าและผิวของตัวเอง

“ฉันอยากให้ปึงปองได้ตำแหน่ง”

“ไม่อยากเป็นนางนพมาศหรือไง ถ้าชนะได้รางวัลด้วยนะ”

รัตเกล้าพูดตามที่ตัวเองคิด

“ไม่อยากเลย ไม่ชอบ ยิ่งไปประกวดนางงามยอดพญไทยยิ่งแล้วใหญ่ ให้ใส่ชุดว่ายน้ำเข้ามาถึงโคนขา ไม่ไหวหรอก ไม่ชอบ”

“แต่แม่เธออยากให้ประกวดนะ”

“ฉันรู้” มะลูลีตอบก่อนหันไปมองหน้าเพื่อนอย่างแข็งๆ “ถึงได้ตั้งชื่อแม่ไป ยอมเข้าประกวดนางนพมาศจังหวัดที่ใส่แต่ชุดไทย พอไม่ได้ตำแหน่งก็ไม่ต้องไปประกวดที่กรุงเทพฯ”

“อืม...แต่แม่เธอมั่นใจมากเลยนะว่าจะชนะ”

“ใช่” มะลูลีทอดถอนหายใจ “เฮ้อ...กลัวแม่ใช้เส้นใช้สาย ติดสินบน

กรรมการ”

คนฟังหัวเราะ รู้ว่ามธุรสทำได้ เพราะที่บ้านมีเงิน ชื่อเสียง และหน้าตาในสังคม จากนั้นก็ให้กำลังใจเพื่อนโดยการพูด

“เอาน่า ตามใจแม่หน่อย กระจแต่อาจจะได้ตำแหน่งเพราะความสวยก็ได้นะ ตัวสวยจริงๆ นะ ไม่รู้หรือไง”

“จะสวยหรือไม่สวยก็ไม่อยากได้ตำแหน่ง”

“เดี๋ยวชวนเพื่อนๆ ทำป้ายไปเชียร์”

“ห้ามเลยนะ ห้ามโดยเด็ดขาด” มะลูลีลุกขึ้นมาทำท่าจะบีบคอเพื่อน รัตเกล้าปิดป้องมือที่ขึ้นมาพาลางส่งเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน แล้วพูดไปด้วย

“อยากให้กระจแต่ได้ตำแหน่ง”

“ไม่เอา!” คนฟังโหยหวน หน้างำหน้างอ

“มีเพื่อนเป็นนางงามก็ได้”

“โธ้ย! อยากเอาหัวชนฝา”

“เอ๊ะ! หรือว่ากระจแต่ตื่นเวที”

มะลูลีทำท่าคิดขณะหนึ่งไปชั่วครู่ “อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้นะ”

“ไม่หรอก” รัตเกล้าสายตาระหัดระหัดที่เป็นคนถาม “คนตื่นเวทีอะไรจะนั่งอยู่บนขบวนแห่แล้วโบกมือหยอหยายๆ ให้ผู้คนตามทาง”

“เฮ้อ! เจ้าของห้องทอดถอนหายใจ “ตอนนั้นฝันยิ้มเสียจนเหงือกแห้งเลยละ นี่ต้องมาถูกพระมารดาตักขึ้นเวทีอีก ฉันทึ่งจริงๆ”

“เจริญรอยตามแม่ไป”

“เออ...มีแม่เป็นอดีตนางนพมาศจังหวัด ลูกสาวก็ต้องเป็นด้วยใช่ไหม” มะลูลีถามความคิดเห็นราวกับประชด

“ใช่แล้ว” รัตเกล้าตอบพร้อมรอยยิ้ม “เจริญรอยตามแม่ ประกวดนางนพมาศแล้วก็ไปประกวดนางงามยอดหญิงไทย”

“โธ้ย! ไม่ต้องมาพูดให้เห็นว่าดีเลย แกนี่”

รัตเกล้าหัวเราะท้องคึดท้องแข็งเมื่อโดนมะลูลีจี้แฉ แล้วทั้งสองก็คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้จนเข้าเรื่องอนาคตของตัวเอง

“ตกลงไม่เรียนต่อหรือเกล้า”

“ไม่ละ กำลังหางานทำอยู่”

“น่าเสียดาย น่าจะไปเรียนต่อกรุงเทพฯ กับเรา”

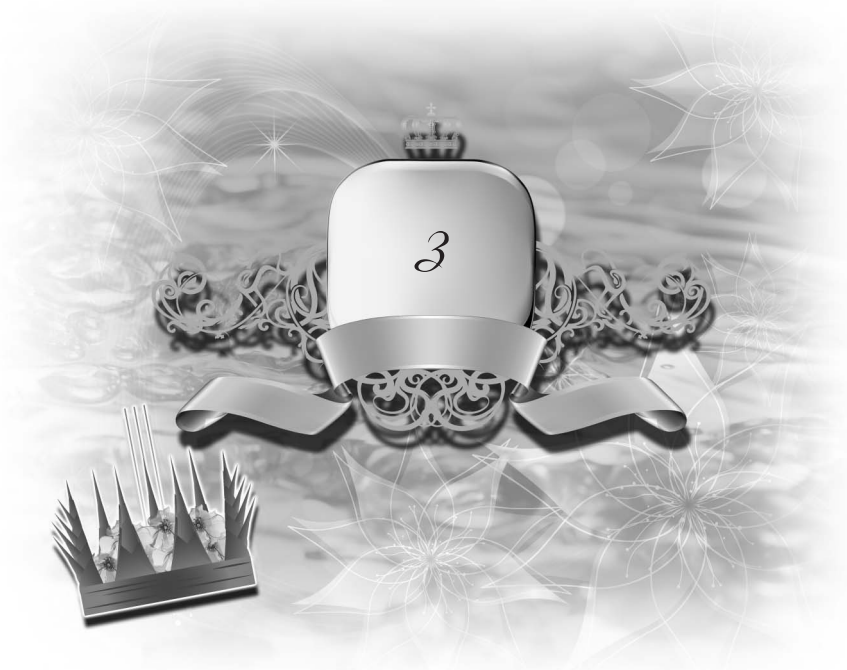
“เบื่อเรียนแล้ว ทำงานดีกว่า”

“อืม...เราเรียนจบก็กลับมาทำโรงสีที่บ้านเหมือนเดิม”

“ถ้าหางานทำที่นี้ไม่ได้ก็ต้องเข้าไปหางานทำที่กรุงเทพฯ” รัตเกล้า
เผยความคิดของตัวเอง “บางที่เราอาจจะได้เจอกันที่โน่น”

“อืม...” มะลูลียิ้มให้ เมื่อต่างฝ่ายต่างต้องแยกย้ายไปมีชีวิตที่เป็น
ของตัวเอง ซึ่งตัวเธอก็กำลังโดนมารดาลากเข้าสู่วงการนางงามที่เต็มไปด้วย
ขวากหนามน่ากลัว

ในที่สุดวันลอยกระทงที่ผู้คนต่างเฝ้ารอก็มาถึง มะลูลียังแสดงท่าทางอึดออด ไม่ยอมลุกขึ้นจากเตียงมาทำเล็บทั้งที่มารดาเรียกช่างมาทำให้ที่บ้าน

“ไอ้แม่ ไอ้ย หนูปวดท้อง”

“ไม่ต้องมาเล่นละคร ลูกมาเลย ลูกขึ้นมาจากเตียงเดี๋ยวนี้!” มธุรสกระซอกผ้าห่ม มองลูกสาวที่นอนขดตัว เอามือกุมท้อง และทำหน้าเหยเก

“หนูปวดท้องจริงๆ นะ”

“ปวดท้องเข้าล้มมะลูลี” มธุรสว่าเข้าให้ คนพึ่งหลุดหัวเราะ ก่อนถูกดึงแขนให้ลุกขึ้นจากเตียง แต่มะลูลีทำตัวอ่อนปวกเปียกราวกับคนไร้กระดูก พอมธุรสดึงลูกสาวไม่ขึ้นก็ส่งเสียงโวยวายด้วยความโมโห

“ไอ้ย! จะทำให้เส้นเลือดในสมองของแม่แตกตายหรือไง!”

สีหน้าโกรธๆ ราวกับกำลังจะร้องไห้ของมารดาทำให้ร่างระหงลุกขึ้นนั่ง จากนั้นก็ตวัดแขนโอบเอวแล้วพูดอย่างยิ้มๆ

“โอ๊ยๆ อย่าโกรธนา ยอมขึ้นเวทีดี๊ๆ แล้ว”

มธุรสถอนหายใจด้วยความเหนื่อย อดต่อว่าลูกสาวไม่ได้ที่ทำให้

เธอคลัง อารมณีนันป่วนเสมอ

“มีแต่คนกระตือรือร้นอยากจะขึ้นเวที แกเนี่ยให้เอาข้างมาจุดก็ยังไม่ยอมขึ้น!”

“ก็ไม่อยากนี่แม่”

คนถูกกอดก้มหน้าลงมาหาลูกสาวที่ยังนั่งอยู่บนเตียง

“ถ้าแม่ออกรถเก่งให้คันหนึ่ง แลกกับการขึ้นเวทีประกวดนางงามยอดพญไทย เอาไหม”

หัวคิวเร็ววโง่โง่คงดูคันศรโดยที่ไม่ต้องใช้อะไรवादเล็กชิ้น พลังรอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า ประกายตารื่นเริง และพูดตามอย่างช้าๆ

“สมมุติว่าถ้ากระแต่ได้ตำแหน่งนางนพมาศ แล้วต้องไปประกวดนางงามยอดพญไทย แม่ยังจะให้รถกระแต่อยู่ใช่ไหม”

“ให้สิ” คำตอบหลุดออกมาจากปากของมธุรสทันที คนฟังหัวเราะคิกคักแล้วลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ

“โอเค เป็นอันตกลงค่ะ”

“ตกลงใช่ไหม” คนฟังมีสีหน้าตื่นเต้น

“ค่ะ ตกลงเหมือนเดิม”

“อะไรเหมือนเดิม”

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าลูกสาวทำให้คนเป็นแม่สงสัย ใจไม่ไว้วางใจในคำพูด

“ก็เหมือนเดิม ถ้ากระแต่ได้ตำแหน่งนางนพมาศก็ไปประกวด แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่ไป แล้วก็ไม่ได้รถเก่งที่แม่จะให้”

“แกนี่!”

คนโดนตีแขนหัวเราะแล้ววิ่งหนีออกจากห้องนอนพลางตะโกนบอกมารดาว่าทำไมถึงไม่ตกลงด้วย

“วันเกิดปีหน้าพอบอกว่าจะให้รถเก่งนะแม่!”

มธุรสแยกเขี้ยวอย่างเจ็บใจที่หลอกล่ออีกฝ่ายไม่สำเร็จ จากนั้นก็เดินตามออกไปเพื่อเตรียมแปลงโฉมให้ลูกสาวก่อนขึ้นเวทีประกวด

ยี่

ึ่งดวงตะวันเคลื่อนคล้อยลงต่ำมากเท่าไร สถานที่จัดงานใน

ตัวจังหวัดก็ยิ่งพลุกพล่านไปด้วยผู้คน พ่อค้าแม่ค้าต่างมาตั้งร้านขายของต่างๆ เรียงรายกันเป็นแถวยาว กระทั่งไปถึงหน้าเวทีใหญ่ที่จะมีการแสดงต่างๆ จากโรงเรียน วิทยาลัย และหน่วยงานของทางราชการ

คุณอ้วนปิดโรงสีแล้วขับรถเก๋งพารรชาและลูกมาทำงาน ซึ่งมีลานจอดรถกว้างให้จอดอยู่อีกด้านของงาน

มธุรสลงจากรถโดยไม่ลืมหยิบชุดไทยประยุกต์สีทองพร้อมเครื่องประดับที่จะให้ลูกสาวใส่จากหลังรถ

ใบหน้าของมะลูลีงอ้ำ ถอนหายใจเสียดังเพราะต่อจากนี้ต้องนั่งนิ่งๆ ให้ช่างทำผมและแต่งหน้าอีกประมาณชั่วโมงหรือสองชั่วโมง

ขณะที่พ่อแม่ลูกเดินไปยังเวที ระหว่างทางมีของกินขายมากมาย มะลูลีแหวะซื้อปลาหมึกปิ้งกับลูกชิ้นย่าง เธอทักทายคนขายที่รู้จักกัน เพราะเป็นรุ่นน้องในวิทยาลัยอาชีวะ ส่วนคุณอ้วนกับมธุรสก็มีคนรู้จักเข้ามาคุยด้วย

“พี่! พี่ประกวดนางนพมาศด้วยหรือ” คนขายวัยอ่อนกว่าสามปีถาม เพราะมองเห็นชุดไทยในมือของมธุรส

“อืม”

“ขอให้พี่ชนะนะ”

“ขอบใจ น้ำจิ้มแซบใหม่”

“แซบสิพี่”

“นั่นเพิ่มปลาหมึกอีกสองไม้” มะลูลีพูดอย่างแข็งๆ ขณะเลือกปลาหมึกสดที่วางอยู่บนใบตองไปวางบนเตาถ่านที่กำลังส่งความร้อนขึ้นมา

“แม่ไปรอที่ห้องแต่งตัวหลังเวทีนะ” มธุรสหันมาบอก เพราะต้องไปดูว่าช่างแต่งหน้ากับช่างทำผมมารอพวกเธอแล้วหรือยัง

“คะ” เสียงใสดังขึ้นอย่างยานคาง ส่วนคุณอ้วนยังยืนคุยกับคนรู้จักอย่างสนุกสนาน แล้วก็มีเสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นขณะกำลังเดินเข้ามาหา

“กระเต!” รัตเกล้าเดินเข้ามาพร้อมกับเพื่อนชายหญิงอีกสามสี่คน

“พวกเรามาเชียร์”

“โธ่! กว่าจะขึ้นเวทีสองทุ่มโน่น” มะลูลีตอบเสียงแหลมและถามเพื่อนๆ “กินปลาหมึกกันไหม”

บางคนขยับเข้ามาซื้อและยืนออกันอยู่หน้าร้านขายของปิ้งย่าง เสียง

พูดคุ้ยดั่งโหมงโหมงเฉง โดยเฉพาะเสียงของมะลูลีที่กำลังกินปลาหมึกปังไปด้วย

“นี่เกล้า! แม่เอารถเก๋งมาล่อฉันให้ขึ้นเวที”

“โห...แม่เธอใจป้าวะ” เพื่อนชายนามว่าไก่พูดขึ้น

“เออ อิจฉาใหม่” มะลูลีย้อน

“อิจฉาสิวะ ถามได้”

“จึ้นแกขึ้นเวทีประกวดนางงามยอดหญิงไทยแทนฉัน”

เสียงหัวเราะฮาครืนดังขึ้น ก่อนตามด้วยเสียงชมระคนประชดจาก

คู่สนทนา

“ถ้าข้าเป็นผู้หญิงแล้วหน้าตาสวยเหมือนเอ็ง ข้าขึ้นไปแล้วโว้ย!”

มะลูลีหน้าเบ้ เป็นลูกสาวเจ้าของโรงสีใหญ่ แถมได้รับความสวยมาจากมารดา แต่เธอไม่ปรารถนาที่จะขึ้นเวทีประกวด เพราะอยากช่วยพ่อคุมโรงสีมากกว่า

“กระแต่!” รัตเกล้าเรียกเพื่อน “ผักชีติดฟัน”

“จริงหรือ”

“จริง เานี้กระจก”

มะลูลีรับกระจกเล็กๆ ที่เพื่อนนำติดตัวมาด้วยขึ้นส่อง เห็นใบผักชีจากน้ำจิ้มปลาหมึกรสแซบติดฟันอยู่ แต่เธอไม่แคะออก แถมยังพูดพร้อมหัวเราะออกมาอย่างร่าเริง

“ปล่อยเอาไว้อย่างนี้แหละ”

“เฮ้ย!”

สามสี่เสียงดังขึ้นอย่างไม่เห็นด้วย เพราะรู้ว่าหญิงสาวต้องขึ้นเวที

“จะบ้าหรือ ยิ้มทีเห็นผักชีเขียว” ไก่พูด

“ก็ไม่อยากได้ตำแหน่งนางนพมาศนี่หว่า”

“ไม่อยากได้แล้วขึ้นประกวดทำไมวะ” ไก่พูดอีก

“แม่บีบคอ”

ทุกคนหัวเราะ ต่างขำในคำตอบของเพื่อนทั้งที่รู้สาเหตุอยู่แล้วว่ามารดาเพื่ออยากให้ลูกสาวให้เป็นนางงามระดับประเทศมากแค่ไหน

“เออ เบื่อแล้ววะ โดนบังคับให้เป็นมาตั้งสามปี ปีนี้ยังจะให้เป็นอีก”

บรรดาเพื่อนๆ ของมะลูลีฟังแล้วต่างพยักหน้า เวลานั้นไม่มีใครคนหนึ่ง

หยุดยืนอยู่ไม่ไกล ในมือถือกล้องถ่ายภาพตัวใหญ่ สายตาหลังแว่นเรย์แบน มองมาที่พวกเขา เพราะได้ยินบทสนทนาของหญิงสาวกับเพื่อนๆ ทุกคน แต่อะไรก็ไม่ทำให้เขาสนใจเท่ารอยยิ้มของเธอ

กล้องที่อยู่ในมือถูกยกขึ้น นิ้วเรียวกดชัตเตอร์ เขาเก็บภาพขณะที่เธอกำลังคุยกับเพื่อนๆ อย่างเพลิดเพลินอยู่เงียบๆ จากนั้นก็เดินออกไปถ่ายรูปร้านค้าต่างๆ โรงละคร โรงหนังกลางแปลง ซิงซ์สวรรค์ ม้าหมุน และเวทีใหญ่ที่จะมีการประกวดนางนพมาศในไม่ช้า

ด้วยรูปร่างที่สูงเพรียวถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร กล้ามแขนเป็นมัดและไม่มีพุงยื่นออกมาจากเสื้อยืดคอกลมสีดำ กับเส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวจรดต้นคอ อีกทั้งเค้าโครงหน้าที่ดูหล่อเหลา จึงทำให้บุคคลที่ยืนอยู่รอบตัวเขาหันมามองอย่างสนใจ

นั่นดา จอห์นสัน วางตัวเป็นปกติเพราะชินกับสายตาของผู้คนที่มองมา เนื่องจากเคยมีอาชีพเป็นนายแบบ แถมขึ้นปกนิตยสารชื่อดังอย่างจีคิว¹ มาแล้ว

แล้วเสียงของคนที่เขาแอบฟังบทสนทนาที่ตั้งขึ้นทางด้านหลัง เธอกำลังคุยกับเพื่อนขณะชื้อน้ำอัดลมใส่อุ่น ยืนอยู่ห่างจากเขาไปไม่มาก

“กระแต่! ใ๊ยบ้า! จะไม่แคะผักชีออกจากฟันจริงๆ หรือ” รัตเกล้าว่ามีสีหน้าเหยงๆ กับความพิเรนทร์ของเพื่อนสาว

“นี่แหละโอกาส กรรมกรจะได้ไม่เลือกฉัน” มะลูลีหัวเราะ

“ไม่กลัวโดนแคะหรือไง?”

“กลัวอยู่เหมือนกันนะ”

“เออ...กลัวแล้วทำไมไม่ยอมแคะผักชีออกจากฟัน น่าเกลียด”

รัตเกล้าตีแขนเพื่อน

“ไอ้ น่าเกลียด” เพื่อนคนอื่นพูดเสริม

“ก็บอกแล้วว่าไม่ยอมแคะผักชีออกจากฟัน”

“แคะน้ำจริง?” รัตเกล้าสายหน้า

¹ นิตยสารจีคิว (GQ หรือ Originally Gentlemen's Quarterly) คือ นิตยสารรายเดือนของชาวอเมริกันที่มุ่งเน้นเรื่องแฟชั่น วัฒนธรรม บทความเกี่ยวกับอาหาร ภาพยนตร์ ฟิตเนส เพศเพลง การท่องเที่ยว กีฬา เทคโนโลยี และหนังสือ

“แหม...เป็นไปได้อยากเดินขาเป๋ขึ้นเวทีด้วยซ้ำ” คนพูดหัวเราะ เห็นว่าเป็นเรื่องตลกขบขัน แล้วสายตาของรัตเกล้าก็หันไปเห็นชายร่างสูงที่กำลังมองพวกเธออยู่ท่ามกลางแสงแดดยามเย็น

“ผู้ชายคนนั้น...”

ทุกๆ คนหันไปมองตามสายตาของคนพูด เห็นชายหนุ่มรูปร่างดี หน้าตาหล่อเหลา สวมเสื้อยืดคอกลมสีดำนางเกงยีนส์สีซีด และรองเท้าผ้าใบ อีกทั้งยังมีกล้องถ่ายรูปอยู่ในมือ สายกล้องคล้องอยู่ที่คอ แล้วเขาก็ยกตัวกล้องขึ้นเก็บภาพของพวกเธอ

“เขาถ่ายรูปพวกเราอะ” ไก่พูด

“ยืมสิ ยืม” มะลูนีนึกสนุก จู่ๆ ก็มีคนมาถ่ายรูป เธอจึงฉีกยิ้มต่างๆ ที่มีผักชีติดฟัน

ภาพนั้นทำให้นันดารีบกดชัตเตอร์ เขาเห็นสิ่งที่อยู่ในชอกฟันเรียงเป็นระเบียบของเธอแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ ซึ่งทำให้รัตเกล้าว่ามะลูนีอย่างอายนๆ

“กระแต่! เห็นไหม เขาหัวเราะแกะ”

คนถูกเพื่อนตีหลังหลุดหัวเราะกับความบ๊อบของตัวเองเหมือนกัน

“ฮาดี”

“ฮาอะไร” รัตเกล้าพูด “ไม่ฮา อายเขา เกิดเขาเอารูปไปโพสต์ลงอินเทอร์เน็ต กระแต่เอ๋ย ไม่อยากคิดเลย แกไม่อายบ้างหรือ”

“ทำไมต้องอาย” มะลูนีย้อนตาปริบๆ “แค่ผักชีติดฟัน”

“แกนี่!”

“ฮาๆ”

นันดาอดไม่ได้ที่จะยิ้มและหัวเราะ ดูเธอเป็นคนอารมณ์ดี สนุกสนาน และไม่ห่วงความสวยเลยสักนิด ต่อจากนั้นเขาก็ยกกล้องถ่ายรูปของเธออีกหลายภาพ แล้วต่างฝ่ายต่างก็แยกย้ายกันไปจากที่ตรงนั้น

เพียงแค่ว่าท้องฟ้าแปรเปลี่ยนสี แสงไฟนีออนก็สว่างจ้า มีเสียงดนตรีเสียงพ้อคำแม่คำที่ตะโกนขายของ และเสียงของพิธีกรที่กำลังดำเนินรายการอยู่บนเวทีใหญ่ดังลั่นไปทั่วบริเวณ

ที่ด้านหลังเวทีมีเพียงมะลูนีกับรัตเกล้าเข้าไปเท่านั้น เพื่อนคนอื่นๆ แยกย้ายไปดูโน่นดูนี้ และหยุดคุยอยู่กับเพื่อนคนอื่นๆ ที่ทยอยกันเข้ามาเที่ยวงาน

รัตเกล้าทนไม่ได้ที่มะลูสีจะให้เป็น ยิ้มโชว์ผักซีที่ติดฟัน เธอฟ้องแม่เพื่อนที่กำลังรอลูกสาวให้เข้ามาแต่งตัวอย่างกระวนกระวายใจ

“มาแล้วหรือ กำลังจะส่งคนไปตามเชียว”

“ป้าคะ กระแต่ไม่ยอมแคะผักซีออกจากฟันคะ”

“ไอ้เกล้า” หญิงสาวไวววาย

“ไหน! ยิงฟันเดี๋ยวนี้!” มธุรสปรีเข้าไปจ้ำงปากของลูกสาว เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายเชี่ยวชาญไหน พอเห็นเท่านั้นก็ส่งเสียงไวววาย “ตาย! ทำไม่ชกมกอย่างนี้นะ!”

“แม่”

“แคะออกมาเลย แคะออกมาเดี๋ยวนี้เลย”

บรรดาสาวงามที่อยู่ในห้องแต่งตัวเบนสายตามามองมะลูสีกันเป็นตาเดียว หนึ่งในนั้นมี ลาววัลย์ แสงอรุณ ชื่อเล่นว่าปิงปองอยู่ด้วย

ลาววัลย์แอบเบ้าปากอย่างรู้สึกหมันได้ เนื่องจากไม่ชอบมะลูสีที่แย่งตำแหน่งนางนพมาศวิทยาลัยไปครอบครองทั้งสองปีที่เรียนอยู่ด้วยกัน

“มันมาประกวดด้วย”

“ใครจะ” พี่เลี้ยงที่ได้ยินเสียงกัมหน้าลงมาถามใกล้ๆ มือก็จับผมของลาววัลย์เกล้าเป็นมวยไปด้วย

“เพื่อน ไม่ใช่เพื่อน แค่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน”

“อ้อ หน้าตาสวยนะ ผิวก็สวย”

คำชมของพี่เลี้ยงยิ่งทำให้ลาววัลย์เบ้าปาก เนื่องจากยอมรับไม่ได้ว่ามะลูสีสวยกว่า คำพูดกระแนะกระเหนหลุดออกมาอย่างหมันได้คนที่เธอกำลังมองอยู่

“สวยอะไร คำจะตาย ไม่มีทางได้ตำแหน่งนางนพมาศหรอก”

พี่เลี้ยงของลาววัลย์เงียบ รู้ว่าหญิงสาวมีนิสัยอย่างไรจึงไม่พูดมาก เพราะก็แค่ต้องการให้คนของตัวเองชนะการประกวดแล้วแบ่งเงินรางวัลกันเท่านั้น

“เงยหน้าหน่อยสิ”

ลาววัลย์เงยหน้า เมื่อทรงผมที่พี่เลี้ยงกำลังทำให้จะต้องดูดี ซึ่งในเวลา นั้นรัตเกล้าหันมาเห็นเธอจึงส่งเสียงเรียก ก่อนเดินเข้ามาหา

“ปังปอง!”

ลาวัลย์ระบายลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด แล้วมองไปที่รัตเกล้า จากนั้นก็ยิ้มให้และเอ่ยทัก

“โง่!”

มะลูลีได้ยินเสียงของรัตเกล้าที่เรียกลาวัลย์ก็หันไปมอง ตาสบกัน เท่านั้น ประกายไฟก็ถูกพริบ ความชิงชังฉายชัดอยู่บนใบหน้าของลาวัลย์

ทางผู้จัดงานเดินเข้ามาแจกเบอร์ให้กับสาวงามตามใบสมัครที่มีถึง ยี่สิบสามคน ซึ่งแต่ละคนมีสปอนเซอร์ส่งเข้ามา

มะลูลีได้รับเบอร์สิบสาม ส่วนลาวัลย์ได้เบอร์เก้า มะลูลีคุยกับมารดา เสียงใสขณะที่ทางผู้จัดงานกำลังบอกสาว ๆ ว่าต้องทำอะไรบ้างบนเวที

“ศุภรีสิบสามหรือเปล่าแม่”

“พูดอะไรของแก ปากไม่ดี”

“อันล็กก็นับเบอร์โง่แม่”

“นี่!” มธุรสสะกิดแขนลูก “คนนั้นที่บอกว่าทำตั้งโซใหม่”

“เบาๆ สิแม่ เดี่ยวใครได้ยิน”

“ได้ยินก็ได้ยินไปสิ” มธุรสไม่สน

“โธ่แม่! เรากำลังนินทาเขาอยู่นะ”

ช่างทำผมหัวเราะ ขำบสนทนาของสองแม่ลูกที่กระซิบกระซาบกัน

“อ้าว...ก็มันเรื่องจริง” มธุรสยังเถียงลูก

“แต่ทำมาแล้วสวยนะแม่” มะลูลีชมลาวัลย์จากใจจริง พอเอี้ยวตัวไปมอง ปรากฏว่าอีกฝ่ายกำลังคุยอยู่กับรัตเกล้า สีหน้าและท่าทางยังคงเป็นเหมือนเดิมคือเซิดและหยิ่ง คิดว่าตัวเองสวยกว่าใคร

ทางผู้จัดงานที่กำลังบอกสาวงามว่าต้องทำอะไรบนเวทียังคงพูดอยู่

“หลังจากแนะนำตัวเองว่าชื่ออะไร อายุเท่าไร ใครส่งเข้าประกวด และกำลังเรียนหรือทำงานอยู่ที่ไหน จากนั้นคณะกรรมการก็จะคัดเลือกจนเหลือสามคนสุดท้าย ผู้ที่เข้ารอบสามคนสุดท้ายต้องตอบคำถามของทางคณะกรรมการที่อยู่ในขณะนี้”

“แม่...แม่คิดว่าเขาจะถามอะไร”

“เดี๋ยวแม่ไปสืบมาให้” มธุรสยิ้ม มะลูลีหัวเราะ รู้ว่าแม่ทำได้ แต่

ไม่เอา เธอไม่ชอบใครใคร แล้วก็ไม่อยากได้ตำแหน่งนี้ด้วย

“ระวังนะ ใครรู้เข้า เขาประณามแม่แน่”

มธุรสตัวตาค้อนลูก จิตใจกระวนกระวายด้วยความอยากให้ลูกสาวได้ตำแหน่ง แล้วเธอก็หันไปมองผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นกรรมการที่เธอขอความช่วยเหลือ จากนั้นก็ยิ้มให้เมื่อฝ่ายตรงข้ามมองมา

ข่าวมธุรสคุยกับผู้ตัดสินรั่วออกไป เพราะความลับไม่มีในโลก ครั้นมารดาเดินออกไปจากห้องแต่งตัวเพื่อไปหาสามีเท่านั้น มะลูสิก็ได้ยินเสียงพูดคุยนินทาลับหลัง

“งานนี้มีเส้น เส้นใหญ่มากเสียด้วย”

น้ำเสียงคนพูดเต็มไปด้วยความไม่พอใจ สายตาทุกคู่มองตรงมาที่เธอซึ่งมันทำให้คนโดนมองโกรธ

ลาวัลย์พร้อมจะเหยียบอีกฝ่ายให้จมดิน เธอตั้งใจพูดกับรัตเกล้าที่ยังยืนอยู่ใกล้ๆ เสียงดัง

“สงสัยงานนี้จะมีคนใช้เส้นให้ได้ตำแหน่งจริงๆ ไช้ไหมเกล้า!”

รัตเกล้าอีกอึก สีหน้าไม่ดีและไม่พูดตอบ แถมเดินหนีลาวัลย์ไปหามะลูสิอีก

“กระแต” เธอเรียกเพื่อนด้วยความเป็นห่วง

มะลูสิระบายลมหายใจออกมาอย่างเซ็งๆ แล้วก็มีคำพูดไม่ดีลอยมาเข้าหูอีกเป็นระลอกๆ

“ด่าก็ด่า นมก็ไม่มี”

“ไม่เห็นสวย ผอมเป็นไม้เสียบผี”

ร่างระหงผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้โดยไม่มีปี่มีขลุ่ยจนช่างทำผมอุทาน ร้องว้ายขึ้นมาอย่างตกใจ

“ใครว่าดำ ผิดอย่างนี้เขาเรียกว่าสีแทน แล้วนมเนี่ย” มะลูสิยกมือจับนมตัวเองทั้งสองข้าง ตาคมดูกวาดมองทุกคนเพราะไม่รู้ว่ามีใครพูด

“สามสิบสองคืบปี ของแท้ ไม่ใช่ของเทียม อ้อ...เมื่อกี้ใครว่าใช้เส้นนะ รอแป็บ...เดี๋ยวมา”

สิ้นเสียงใส ร่างระหงก็เดินออกจากห้องแต่งตัวทั้งๆ ที่ผมยังเกล้าไม่เสร็จ ครั้นเห็นมารดาเย็นคุยกับกรรมการคนหนึ่งก็เดินเข้าไปหาหน้าตาบึ้งตึง

“แม่!”

“ว้าย!” มธุรสสะดุ้ง

“เขาว่าแม่เป็นเส้นใหญ่”

“อะไรเส้นใหญ่” มธุรสมีสีหน้างุนงง ไม่เข้าใจว่าลูกกำลังพูดอะไร

“เซตเลยแม่ แม่เล่นเส้น หนูได้เป็นนางนพมาศแน่ๆ”

“เออ...” มธุรสพูดไม่ออก หลังจากมองหน้าลูกก็หันไปมองหน้า
คู่สนทนาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แล้วมะลูลี้ก็ดึงผู้ตัดสินให้เดินไปกับเธอ

“มากับหนูหน่อย ไปบอกกับทุกคนเลยว่าการประกวดนี้จะโปร่งใส
เหมือนน้ำสะอาด”

มธุรสร้องวืดว้ายขณะเดินตามหลังลูกสาวที่ลากผู้ตัดสินให้เดินไป
ด้วยกัน

“ลิลลี่...ลิลลี่ นั่นแกจะทำอะไร หยุดนะ! หยุด!”

“ทำให้ทุกคนรู้ว่างานนี้ไม่มีโกงสิแม่!”

นินดาเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะหัวเราะ เพราะ
รู้สึกชื่นชมความคิดของหญิงสาวจนอยากจะได้เห็นเธอยืนอยู่บนเวทีประกวด
เสียแล้ว

